

Dobromir Durczewski

Osiek, pow. Jarocin

Informator Archeologiczny : badania 4, 55-56

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MYMOŃ, pow. Sanok

patrz średniowiecze

NOWA HUTA-Mogiła

patrz neolit

NOWA HUTA-PLESZEW

patrz neolit

NOWA SÓL-KOSERZ

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Zielonej Górze

Stanowisko 2

Badania prowadzili mgr Adam Kołodziejski, mgr Andrzej Marcinkian (autor sprawozdania) i mgr Marian Kwapiński. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko ludności kultury łużyckiej z III okresu epoki brązu.

Stanowisko odkryte zostało w październiku 1970 roku w czasie prac związanych z niwelacją pod nowe tereny eksploatacyjne istniejącej od dawna piaśnicy. Jest ono położone na rozległym, niewielkim wzniesieniu w północno-zachodniej części przedmieścia Nowej Soli zwanym Koserz (Pleszówek). Badania miały na celu zabezpieczenie pochówków, częściowo zniszczonych niwelacją.

Przebadano obszar około 6 arów i odkryto 6 grobów, pochodzących z III okresu epoki brązu. Są to groby ciałopalne, popielnicowe, czyste, zalegające na głębokości około 30 cm, niczym nie oznaczone na powierzchni. Stanowisko wyróżnia spośród znanych z północnych obszarów Dolnego Śląska fakt, że poszczególne groby zawierają jedynie popielnicę i misę nakrywającą, a pozbawione są w ogóle darów grobowych.

Nieliczne naczynia reprezentowane są przez wazy zdobione guzami i misy baniaste z wychylonym, lejkowatym wylewem.

Cmentarzisko objęto ochroną prawną.

OSIEK, pow. Jarocin

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Poznaniu

Badania prowadził mgr Dobromir Durczewski. Finansował WKZ w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko ludności kultury łużyckiej z V okresu epoki brązu.

Prace na cmentarzysku miały charakter ratunkowy. Cmentarzysko położone jest około 1 km na zachód od wsi Osiek, w południowo-zachodniej części piasznicy, eksploatowanej przez okoliczną ludność.

Odkryto 16 pochówków ciałopalnych. Wyróżniono wśród nich 14 grobów popielnicowych oraz 2 jamowe. Groby występowały w piasku na głębokości od 30 do 90 cm od powierzchni. Pochówki stanowiły pojedyncze popielnice, obstawione przystawkami średnio w ilości od 2 do 5 w jednym grobie. Jeden z grobów posiadał dwie popielnice. Część przystawek była rytualnie zniszczona. Większość pochówków posiadała obstawy lub bruki kamienne. Dwa groby jamowe nakryte były brukami, z których jeden dodatkowo jeszcze zawierał obstawę.

Spośród 7 grobów popielnicowych cztery posiadały obstawy, trzy — bruki. Na wyróżnienie zasługują obstawy w dwóch pochówkach. Jedna z nich miała kształt kolisty i wymiary 3,7 x 4 m, a druga w przybliżeniu o wymiarach 3,3 x 3,6 m. Duże obstawy powodowały, że powierzchnia jednego grobu wynosiła około 12 m² a drugiego około 15 m². Pośrodku w obrębie obstawy występowały popielnice otoczone przystawkami w ilości większej niż w pozostałych grobach. Każda z tych obstaw miała w obwodzie przerwę od strony południowej, tworzącą wejście do wnętrza grobu. Rozmiary i kształt grobów oraz wejście do nich mogą sugerować, że intencją chowających zmarłego było umieszczenie go być może w konstrukcji grobowej symbolizującej pomieszczenie mieszkalne.

Cmentarzysko w Osieku, leżące na obszarze grupy zachodnio-wielkopolskiej kultury łużyckiej, roboczo datować można na V okres epoki brązu.

OSJAKÓW, pow. Wieluń

patrz paleolit i mezolit

Stanowisko 3

PEĆZNIEW-PÓLKO,
pow. Podębice

Muzeum Archeologiczne i Entograficzne Łodzi

Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Zygmunt Kaszewski. Finansował WKZ w Łodzi. Kontynuacja badań z lat 1967—1969. Cmentarzysko kultury łużyckiej z epoki brązu.

Przebadano obszar o powierzchni 400 m², na którym odsłonięto 45 grobów ciałopalnych. 50 proc. z nich znajdowało się pod brukiem kamiennym, zbudowanym z jednego lub dwóch rzędów kamieni narzutowych.